

MAURICE EN ILONCA VERLOREN HUN ONGEBOREN TWEELING

Nu waken ze over hun zusje

Maurice (32) en Ilonca (24) verloren eind 2011 na een zwangerschap van ruim 24 weken hun ongeboren tweeling. Samen vertellen ze over dat grote verlies én over hun dochter Elena, die eind vorig jaar gezond ter wereld kwam. "Het was heel onwerkelijk om met Elena thuis te komen. Een jaar eerder hadden we immers met lege handen gestaan."

Tekst: Anika Rooke - Fotografie: René van Hall, Make a Memory, privébeeld

Maurice en Ilonca stappen in mei 2011 in het huwelijksbootje en niet lang daarna blijkt Ilonca zwanger te zijn.

"We waren zo blij", lacht Maurice. "We zaten echt op een roze wolk."

"Met acht weken hebben we familie en vrienden het goede nieuws verteld", gaat Ilonca verder. "Ruim twee weken later hadden we de eerste echo. Ik was heel erg benieuwd of het twee baby's waren, aangezien tweelingen in onze families voorkomen. Het echoapparaat ging over mijn buik en inderdaad, het waren er twee!"

Maurice: "Ik reageerde heel verrast: 'Twee baby's?' Tegelijkertijd realiseerde ik me ook dat Ilonca het zwaar zou gaan krijgen. Omdat we een tweeling verwachtten, werden we in verband met een verhoogde kans op complicaties doorverwezen naar een gynaecoloog in het ziekenhuis."

"Mijn zwangerschap verliep goed", vervolgt Ilonca haar verhaal. "Ik was wel wat misselijk en moe, maar kon nog gewoon alles doen. Met twaalf weken kregen we te horen dat we een eeneiige tweeling verwachtten en met veertien weken werd bekend dat we twee zoontjes zouden gaan krijgen."

"Achteraf gezien hebben we weinig informatie gekregen over eventuele complicaties bij een eeneiige tweeling", haakt Maurice in. "Onze gynaecoloog somde wel snel wat termen op, waaronder het tweelingtransfusiesyndroom, maar daar bleef het bij. Op de twintigwekenecho was ook niks afwij-

kends te zien. We gingen de kinderkamers bestellen en kochten veel andere babyspulletjes."

Ilonca: "Met vierentwintigeneenhalve week had ik weer een echo. Ik had de jongens al een aantal dagen niet gevoeld, maar dacht niet dat er iets mis was. Ik had ook last van mijn rug en onderbuik en sliep erg slecht. Maurice wilde dat ik tijdens de afspraak mijn klachten zou bespreken. Het was onze eerste zwangerschap en we hadden geen idee hoe het allemaal moest aanvoelen. Ik ben op de ochtend van 21 december 2011 gewoon gaan werken, ondanks de pijn. Ik was erg onrustig en kon niet lang op een stoel zitten.

Om vijf over tien 's ochtends had ik een afspraak bij de gynaecoloog en mijn vader en broer gingen mee. Maurice was aan het werk en ik zou hem na de afspraak meteen bellen. In het ziekenhuis werd ik meteen binnengeroepen voor mijn controles. Gewicht en bloeddruk. Alles was goed. Daarna was het onrustig wachten op de gynaecoloog. Het spreekuur liep nogal uit en de pijn nam toe. Na binnenkomst vroeg de gynaecoloog aan mij hoe het ging en ik vertelde over mijn klachten. Vervolgens ging ik liggen en ging de arts met het echoapparaat over mijn buik heen. Hij tuurde naar het scherm en maakte veelvuldig rondjes over mijn buik.

Ik keek hem aan en zei: 'Ik zie de hartjes niet kloppen.'

Hij antwoordde: 'Ik ook niet, dat is het 'm nou juist.'

Boven: Drie maanden na de geboorte van de tweeling is Ilonca opnieuw zwanger. Het schilderijtje met de engeltjes is gemaakt door een vriendin. Links en rechts: de foto's van de voetjes van de jongens zijn gemaakt door een fotografe van de stichting Make a Memory.

In de herinneringenpot worden de zwangerschapstest, een buikband en het rouwkaartje bewaard.

We waren papa en mama geworden en wat zagen onze jongens er prachtig uit!

Dit kon niet! Ik vroeg of hij mijn stoel wat meer rechtop kon zetten, zodat ik beter naar het scherm kon kijken. Dit deed hij. Ik keek weer naar het scherm en daarna naar mijn vader en broer. Toen zei de gynaecoloog: 'Ik moet helaas constateren dat de jongens zijn overleden.'

Ik geloofde het niet. Toch was het waar. We hadden onze jongens verloren! Ik belandde in één klap in de hel. Al probeerde ik niet te huilen.

Vervolgens gaf de gynaecoloog aan dat de jongens wel binnen een korte tijd gehaald moesten worden. Dat zou op vrijdag 23 december gaan gebeuren. Ook vertelde hij dat ik nog even langs de verlosafdeling moest, waar ik alvast wat informatie zou krijgen over de bevalling en de begrafenis. Nu barstte ik wel in huilen uit. Maurice, dacht ik, ik moet het aan Maurice vertellen. Wat zag ik daar tegen op! Ik belde hem op en zei dat we onze jongens zojuist hadden verloren."

We moesten rouwkaarten uitzoeken en de uitvaart regelen, terwijl de kinderen nog niet waren geboren

Maurice vervolgt: "Ik reageerde vol ongeloof. Er ging een trilling door mijn hele lichaam. Ik stond wel, maar besepte het niet meer. Ik liet het werk uit mijn handen vallen, lichtte mijn chef in en was weg. Thuis belde ik familie op."

"Maurice zat gespannen te wachten tot ik thuis kwam", vertelt Ilonca verder. "We liepen naar elkaar toe en pakten elkaar stevig vast. Hoe had dit kunnen gebeuren? We waren intens verdrietig en konden het niet bevatten.

Vervolgens begonnen we verdoofd van alles te regelen voor de begrafenis. Maurice belde de uitvaartverzekering. De pijn in mijn onderbuik nam echter maar niet af en we moesten naar het ziekenhuis, zodat de artsen konden kijken wat er aan de hand was. We praatten met een verpleegkundige en vervolgens werden er wat onderzoeken bij mij gedaan. Daar kwamen geen nieuwe bijzonderheden uit, maar ik kreeg wel pijnstillers. Ten slotte werd er gekeken of ik ontsluiting had. Al één centimeter. Omdat Maurice er in de ochtend niet bij was geweest en we nog veel vragen hadden, werd ons gevraagd of we met een andere dienstdoende gynaecoloog diezelfde avond nog een gesprek en

een echo wilden hebben. Dat wilden we. Tijdens deze echo kon de gynaecoloog met vijftien procent zekerheid vaststellen dat het ging om het tweelingtransfusiesyndroom. Dat had onze eigen gynaecoloog ook al eerder in zijn verslag geschreven. Het tweelingtransfusiesyndroom houdt in dat de ene baby te veel voeding krijgt en de andere te weinig. Dit was hen beiden fataal geworden. Toen we dit nieuws hoorden, viel er toch wel een soort last van ons af. De oorzaak lag gelukkig niet bij ons. Die avond hebben we veel tijd met familie en vrienden doorgebracht in het ziekenhuis. Omdat ik door de pijn in mijn onderbuik al nachten weinig tot niet had geslapen, mochten Maurice en ik een nachtje blijven. We kregen allebei slaapmedicatie en hebben die nacht toch nog goed kunnen slapen."

Maurice: "De volgende dag was er wel het besef dat de jongens overleden waren. Ik was boos, verdrietig en zat vol met vragen. Wat had die vierentwintigen-eenhalve week zwangerschap opgeleverd? Hoe zagen onze jongens eruit? Veel vragen, terwijl er ook zo veel geregeld moest worden. Zo kwam er donderdagochtend iemand van de uitvaartverzekering en waren we bezig met rouwkaartjes en de uitvaart, terwijl de kinderen nog niet eens geboren waren. Dat was zo bizar. We hebben die dag thuis veel visite gehad. We wilden niet alleen in deze leegte zitten. We waren verward en iedereen was gedesillusioneerde. Wat stond ons allemaal nog te wachten?"

Ilonca: "Vrijdagochtend 23 december werden we verwacht op de afdeling verloskunde in het ziekenhuis. Onze ouders kwamen ook mee. Op de afdeling werd ons uitgelegd hoe het allemaal in zijn werk zou gaan, hoe ze de bevalling zouden gaan inleiden en wat de mogelijkheden waren om de bevalling met behulp van pijnbestrijding door te komen. Ik had de keuze tussen een morfinepomp of een ruggenprik. Ik koos voor de morfinepomp, zodat ik mezelf steeds een dosis kon toedienen en de bevalling wel lichamelijk zou meemaken.

Vervolgens kreeg ik een inwendig onderzoek om te kijken hoever de ontsluiting gevorderd was. Inmiddels drie centimeter. Er werden twee pillen ingebracht om de baarmoederwand te rijpen en dus klaar te maken voor de bevalling. Ze gaven ook aan dat ik niet tien centimeter ontsluiting hoefde te hebben, omdat de baby's niet zo groot waren. Na een kwartier werd ik aangesloten op de morfinepomp, omdat de pijn in mijn onderbuik heviger werd. Het gaf me een heerlijk verlichtend en ontspannen gevoel.

Rond kwart voor één 's middags werd ik heel erg misselijk en moest ik braken. Tevens had ik erge drukneigingen en daarom vroeg ik of de verloskundige meteen kon komen. Ik bleek inmiddels al acht centimeter ontsluiting te hebben en was dus klaar om te bevallen.

Met een haakje werden mijn vliezen gebroken. We wisten van tevoren dat er bij één baby weinig vruchtwater aanwezig was. Na één pers kwam Juliën om twaalf minuten over één op de wereld. Wat een prachtig kindje. Ons kindje. Hij werd meteen op mijn borst gelegd en Maurice knipte de navelstreng door. Daarna werd mijn andere vlies gebroken en schrokken de verloskundige en de verpleegkundige van het vele vruchtwater. Na drie keer persen kwam Kelvin om zestien over één op de wereld. Ook hij zag er prachtig uit en werd op mijn borst gelegd. Maurice knipte de navelstreng weer door.

We zagen dat Juliën en Kelvin allebei trekken van ons hadden. Ze hadden allebei mijn kuit en de oren van Maurice. Maurice heeft de baby's zelf gewogen. Juliën woog 580 gram en Kelvin 710 gram. Ze waren allebei 33 centimeter lang. We hebben ze vastgehouden en bewonderd. Vervolgens mochten onze familieleden de jongens zien. Er was blijdschap, maar ook heel veel verdriet. Waarom mochten ze maar zo kort in ons leven zijn?

Nadat iedereen de jongens had vastgehouden, ben

ik onder begeleiding van mijn moeder onder de douche gegaan. Even lekker alle viezigheid afspoeien. Wat was dat heerlijk. Maurice ging ondertussen met familie naar het gemeentehuis. Dat was echter al gesloten, maar voor ons werd een uitzondering gemaakt en dus kon Maurice onze jongens toch aangeven.

Na het douchen kwam er iemand langs van *Make a Memory*. Deze stichting maakt kosteloos foto's van overleden kindjes. De fotografe maakte foto's van onze zoons, met en zonder ons.

De begrafenisonderneming was al gebeld en medewerkers brachten de kistjes binnen. Maurice en ik vroegen of iedereen de kamer wilde verlaten en hebben de jongens, gewikkeld in een hydrofiele doek, samen in hun kistjes gelegd. Wat lagen ze er prachtig bij, onze kereltjes. We waren papa en mama geworden!

We gaven familie de kans om afscheid te nemen, waarna Maurice en ik weer alleen werden gelaten. Ook wij namen afscheid en sloten de kistjes. Maurice nam vervolgens de kistjes mee en liep naar de rouwauto. Ik zag een trotse, maar heel verdrietige vader. We hebben samen de kistjes in de auto gezet en reden met een familielid achter de rouwauto aan, op weg naar de plek waar onze kindjes opgebaard zouden worden.

Ik heb zelf de kistjes in het graf gelegd en daarna ging het regenen. Iemand zei toen dat de hemel hilde

In de opbaarkamer konden we onze ogen niet geloven. Wat was de kamer mooi gemaakt voor onze twee kereltjes! We barstten in huilen uit. Overal knuffels en twee vlinders op de plek waar de beide kistjes de komende dagen kwamen te staan."

Maurice vertelt verder: "Er moest nog heel veel geregeld worden voor de begrafenis, maar dat lukte mede dankzij onze familie. Tijdens de kerst verbleven we bij Ilonca's ouders voor extra steun. Ook hadden we veel aan de kraamverzorgster. Het was een wat oudere vrouw met heel veel ervaring. We praatten veel met haar. Bovendien wist ze Ilonca ervan te overtuigen dat ze wel degelijk een kraamvrouw was en rust moest nemen."

Op 29 december volgt de uitvaart van Juliën en Kelvin. Maurice zucht diep: "Er waren heel veel

We zagen meteen dat Elena heel veel op haar broers leek!

mensen aanwezig. Iedereen was er om ons te steunen. Ik had niet gedacht dat hun aanwezigheid zo veel kon doen. Ilonca en ik hebben samen huilend onze toespraak voorgelezen, gevolgd door een aantal andere sprekers. Na de dienst hebben we ieder een kistje opgepakt en zijn we naar buiten gegaan.” “Ik herinner het me nog goed”, vult Ilonca aan. “Het was die dag somber weer en toen de deur openging, begon de zon te schijnen en waren de stralen op ons gericht.”

Maurice: “Eenmaal buiten ging iedereen om ons heen staan. Ik heb zelf de kistjes in het grafje gelegd. Daarna begon het heel hard te regenen.”

“Ja”, knikt Ilonca. “Iemand zei dat de hemel huilde en de twee blauwe ballonnen die we daarna loslieten, wilden niet weg en bleven in een boom hangen.”

Na de begrafenis gaat het stel nog even met familie en goede vrienden naar de zus van Maurice. “En dan kom je thuis in een leeg huis, met lege handen”, vertelt Maurice verder. “Alle gebeurtenissen blij-

ven zich in je hoofd herhalen. Met oud en nieuw zijn we thuisgebleven en de maand januari was verschrikkelijk.”

“Ik kan me niet veel meer herinneren van die tijd”, vertelt Ilonca. “Ik had zo veel verdriet.”

Maurice: “In februari 2012 zijn we een midweek samen weggeweest. Dat was lastig, maar we hebben wel kunnen genieten. Onze gedachten over een volgend kindje speelden weer op toen Ilonca voor nacontrole naar de gynaecoloog moest. Hij gaf aan dat een zwangerschap pas weer mogelijk was als het lichaam was hersteld. Bovendien moet je het geestelijk ook aankunnen. We praatten er veel met andere mensen over en besloten er uiteindelijk weer voor te gaan.”

“Eind maart was ik een paar dagen over tijd en ik besloot een test te doen”, vertelt Ilonca met een glimlach. “Ik was weer zwanger! Ik geloofde het niet. Daarna werd ik ontzettend bang. Wat als het er weer twee waren? Tijdens de eerste echo durfde ik niet te kijken. Maurice wel. De gynaecoloog stelde me gerust. Het was één kindje en het zag er allemaal goed uit. We waren zo blij. De uitgerekende datum werd vastgesteld op 21 december 2012. Heel bizar en toevallig. Tijdens de twintigwekenecho kregen we te horen dat we een meisje verwachtten.” De zwangerschap verloopt voorspoedig, op wat lichamelijke kwaaltjes na. Maurice vervolgt: “Begin november hebben Ilonca en ik een gesprek gehad met onze gynaecoloog. Wij hadden de wens om de bevalling eerder te laten plaatsvinden, zodat 21 december alleen de sterfdag van de jongens zou blijven. Een dag om te rouwen, zonder dat we ook de verjaardag van ons meisje zouden moeten vieren. De gynaecoloog begreep onze wens en met achtendertig weken zou de bevalling ingeleid worden. Dat betekende dus dat onze dochter op 10 december ter wereld zou komen. We hebben niemand verteld dat de bevalling eerder zou plaatsvinden. Deze keer wilden we het met z’n tweeën doen. Het was anders dan bij de jongens, toen we alle hulp aanpakten.”

“Ik was de dagen voor de opname niet zenuwachtig”, vertelt Ilonca verder. “Geen slapeloze nachten of traumatische herbelevingen. Natuurlijk waren we allebei wel op een gezonde manier bezorgd. Ik hoopte vooral dat ons meisje de bevalling goed zou doorstaan.

Op maandagochtend 10 december werden we verwacht in het ziekenhuis. Er werden diverse onderzoeken gedaan en hieruit bleek dat ik lichamenlijk klaar was voor de bevalling. Ik kreeg gel gebracht

en toen was het afwachten. Rond het middaguur braken mijn vliezen en weer een paar uur later mocht ik eindelijk persen. ‘s Middags om twaalf minuten voor vier werd onze prachtige dochter Elena Noëlle geboren. Alles was goed gegaan. We moesten allebei huilen van blijdschap en waren intens gelukkig. Elena lag op mijn borst, terwijl Maurice ook deze keer de navelstreng doorknipte.”

Maurice: “Het eerste wat me opviel, was dat Elena ontzettend veel op haar broers leek. Even realiseer je je dan hoe het geweest zou zijn als de jongens het wel gered hadden. De verloskundige deed de controles bij Elena en alles was prima. Ze woog 3055 gram. Daarna werden we een uurtje alleen gelaten met ons kleine meisje.”

“De eerste visite kregen we in het ziekenhuis”, vult Ilonca aan. “Onze ouders en andere familieleden waren ook heel emotioneel. Omdat het zo goed ging met Elena mochten we aan het begin van de avond al naar huis. Dat was heel onwerkelijk. Een jaar eerder hadden we met lege handen gestaan.” “Het gaat hartstikke goed met Elena”, zegt Maurice stralend. “Ze is een rustige en tevreden baby. Elena betekent trouwens ‘de fakkel’ of ‘de stralende’. Dat vonden we een mooie naam en een mooie betekenis. Onlangs kwamen we erachter dat de tweede naam, Noëlle, in het Frans ‘kerst’ betekent. Kerst zal altijd aan de jongens gelinkt zijn, dus dat gaf het wel een extra betekenis.”

Ilonca: “Op 21 december zijn we voor het eerst samen met Elena naar het grafje van Juliën en Kelvin geweest. We hebben een bloemstuk neergezet en twee heliumballonnen in de vorm van een vlinder. Ze staan symbool voor Juliën en Kelvin. We hebben die dag extra stilgestaan bij het overlijden van onze tweeling. Het gemis was echter niet intenser dan op andere dagen. Een aantal familieleden en vrien-

Het tweelingtransfusiesyndroom

Het tweelingtransfusiesyndroom (TTS), ook wel het *twin-to-twin transfusion syndrome* (TTTS) genoemd, is een ernstige complicatie die kan optreden bij eenzijdige, monochorionotische tweelingen. Dat wil zeggen dat de twee kinderen samen één placenta en één chorion (het buitenste eivlies) delen. In dat geval kan er een eenzijdige, onevenwichtige verbinding ontstaan tussen de slagaderen van het ene kind en de aderen van het andere. Hierdoor zal het ene kind (de *transfuseur*) te weinig bloed voor zichzelf hebben, met bloedarmoede, uitdroging en groeivertraging als gevolg. Het andere kind (de *transfusé*) krijgt te veel bloed, met als gevolg overvulling van de bloedvaten, oedeem en te veel vruchtwater. Hoe ernstiger het TTS, hoe ernstiger de consequenties voor de kinderen. In het ergste geval kan dat leiden tot de dood van beide kinderen.

Bron: www.wikipedia.nl

den is ook bij het grafje geweest om er iets neer te leggen. Dat vonden we erg bijzonder. Met ons gaat het goed. Onze kleine meid brengt veel vrolijkheid. Toch zijn er momenten waarop ik even volschiet.

We zijn zeer gelukkig en dankbaar dat we het jaar 2012 met de komst van Elena hebben mogen afsluiten

Zo kregen we na de geboorte van Elena een keramisch gelukspoppetje van dezelfde mevrouw die eerder op ons verzoek een herinneringenpot voor de jongens had gemaakt. Een prachtig cadeau! We zijn zeer gelukkig en dankbaar dat we 2012 met de komst van Elena hebben mogen afsluiten. Juliën en Kelvin zullen nooit vergeten worden en altijd over hun kleine zusje waken.”

Stichting Make a Memory
Speciaal voor familie maakt de stichting Make a Memory foto's van ernstig zieke, stervende of overleden baby's vanaf 24 weken zwangerschap en van kinderen tot en met 16 jaar. De foto's worden genomen in ziekenhuizen en op andere locaties, zoals in de thuisomgeving. Voor ouders is de fotografie gratis. Kijk voor meer informatie op: www.makeamemory.nl. ■

Wil je reageren op dit verhaal? Mail o.v.v. '1303 Maurice en Ilonca' naar redactie@mijngeheim.nl. Je kunt ook je eigen verhaal vertellen op www.mijngeheim.nl.

